

la biblioteca

CLUB DE LECTURA

El divendres 5 de novembre a la biblioteca ens visitava Joan Cavallé (Alcover, 1958). Al club de lectura havíem escollit la seva obra de teatre "Peus descalços sota la lluna d'agost" (Arola, 2009). Vam llegir una selecció d'escenes i després tothom va donar la seva opinió

sobre aquest text tan dolorós però també tan necessari.

El mateix autor ens en fa una introducció al nostre bloc que us reproduïm:

"En un paratge aïllat, muntanyenc, apareixen unes restes humanes. És el començament d'aquesta història que es planteja la necessitat de recordar amb l'únic objecte de saber la veritat. Aviat, les restes trobades van donant informació sobre el que va passar. Les persones a qui van pertànyer van ser víctimes de la passada guerra. Assistim a l'exhumació d'aquests bocins de passat mentre se'ns mostren els ecos dels fets que van ocórrer, que han quedat impregnats en l'espai, però que resten invisibles per als personatges. Només els espectadors de teatre tenen el rar privilegi de veure-ho tot. Realitat i fantasma. Així, l'obra discorre de manera dual. Com una investigació i, ahora, com un ritual.

Un i altre tenen com a objectiu restituir la veritat. Ara bé, aquesta veritat s'escapoleix amb enorme facilitat. La gent ha superat el passat amb l'oblit i ara es nega a recuperar la veritat."

Joan Cavallé és un escriptor prolífic. Destaca com a autor de teatre i de narrativa. Algunes de les seves obres es caracteritzen per la seva originalitat i aporten una visió diferents de la dramaturgia més tradicional mitjançant escenes impossibles o microteatre. A la biblioteca hi podreu trobar alguns dels seus llibres.

Si voleu seguir les lectures, activitats i altres informacions del club de lectura podeu accedir al nostre bloc. Aquest espai virtual és obert a tothom i us agraïrem els vostres comentaris i aportacions. <http://www.bibgirona.cat/blogs/club-de-lectura-caldes>. ■

RECOMANACIONS

LLIBRE

ANTONI MARÍ

"Han vingut uns amics"
Tusquets, 2010

Us volem recomanar un llibre trist, melangiós i alhora tendre i vital. No és una lectura per evadir-nos o per passar l'estona, però creiem que també hi pot haver moments per la solitud i la reflexió sobre nosaltres mateixos. "Han vingut uns amics" és un llarg poema d'Antoni Marí sobre l'existència, més ben dit, sobre la fragilitat de l'existència, un fet que ens condueix cap al

coneixement d'un mateix, de "la pròpia contingència: / el dolor, la soledat, la pèrdua, la incapacitat, / les intermitències del meu cor". Des del cor, des de la sinceritat, des de l'emoció. El protagonista, allunyat del món per culpa d'una greu malaltia, aprofita la seva involuntària solitud per iniciar un viatge interior que comparteix amb el lector. El seu retir es converteix en un espai de reflexió.

La visita dels seus amics i del metge és l'excusa que fa servir el protagonista per parlar

Antoni Marí
**HAN VINGUT
UNS AMICS**

sobre ell mateix. És el seu contacte amb el món exterior, tan allunyat d'ell en aquests moments.

Una vivència que s'expressa a través de la poesia, aquest "lloc per ano-

menar les coses" que "determina les formes del pensament i les lleis que el regeixen".

Contradiccions i reiteracions donen realisme i autenticitat a un text on molts dels nostres sentiments hi són reflectits.

"He fet rodar la cadira fins a la finestra i he mirat cap enfora: la pluja sembla que trenqui els vidres, el vent fa tremolar els arbres, però no es veu res. La nit ha caigut sobre nosaltres.

Ens queda l'esperança del migdia de demà" ■

Mercè Barnadas